

שבת עם כלביא

הן עם כלביא / הרב אריאל פריש

שלום רב,

בלעם קורא על ישראל: (במדבר כג, כד) **הֲיִצֵּעַם כָּל־בְּלִיַּא יָקוֹם וְכֹאֲרִי יִתְנַשֵּׂא**
בביאור כפל התיאור ארי ולביא כותב האלשיך הקדוש:

הנה לביא הוא חלש וארי הוא הגבור בעצם. ונבא אל הענין. אמר, אשר חשבת להכניע כח ישראל על ידי העדר מהם משה רבינו ע"ה, עד שלא יוכלו ליירש ארץ אינו כלום. כי הנה הן עם כלביא, שהוא מסוג אריה אך נחלש הנקרא לביא. כן אחר סילוק משה כלביא יקום בכיבוש הארץ ביריחו ולא כארי. ותהיה החולשה כי מיד יחלו ליפול בענין העי. אך אחרי כן וכארי יתנשא, שיגבר יותר על מלכים רבים בכח גדול

כלומר הקב"ה מכתובי בפי בלעם שאפילו כאשר ניכרת חולשת ההנהגה וממילא נדמה כאילו אי אפשר לירש את הארץ דע לך שסופם שירשו את הארץ במדרגת ארי, הנוצח גם גוים גדולים ועצומים וכן מובא באור החיים: והוא אומר כלביא יקום זה בערך גבורתו, ובערך מה שיהיה נחשב בעיני העולם וכארי יתנשא פירוש יותר ממה שהוא יהיו מנושאים בעיני העולם:

דהיינו שהנצחון הישראלי הינו גם קידוש שמו של ה' בעיני העולם, אכן בעומק העניין מביא המהר"ל עפ"י המדרש זוית נוספת: (ספר נצח ישראל פרק נח)

ואמר אחריו (במדבר כג, כד) "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה". ובמדרש "הן עם כלביא יקום", אין אומה כיוצא באומה זאת; הרי הן ישנים מן התורה ומן המצוות. עומדים משנתן כאריות, חוטפין קריאת שמע, [ו] ממליכים להקב"ה, ונעשים כאריות. מפליגין לדרך ארץ למשא ומתן, אם נתקל אחד מהם, או מחבלים באים ליגע באחד מהם, ממליך להקב"ה. "לא ישכב עד יאכל טרף", כשהוא אומר "ה' אחד" (דברים ו, ד), נאכלים כל המחבלים מפניו, עד כאן. ורצו לפרש במדרש הזה כמו שהתבאר, כי ישראל הם עם השם יתברך מבלי חציצה. ולכך אין ראוי לשבח את ישראל בכח ובגבורה אנושית. אבל השבח הזה על גבורת אלקית, לא גבורה אנושית. ומה שהכתוב אומר "הן עם כלביא יקום", רוצה לומר שכל ענין שלהם אינו דברים פחותים, רק עושים מעשים גדולים ונוראים, ודבר זה הם מצות אלקיים, וזה נקרא שהם "עם כלביא יקום", כלומר שמעשיהם גדולים. ואין לך מעשה גדול יותר ממי שעושה מצות אלקית, כי לפי חשיבות המעשה - שהוא מעשה אלקי - נחשב המעשה גדול מאוד. ולפיכך מה שישראל עושים מצוה אלקית, דבר זה נחשב שהם "עם כלביא יקום וכארי יתנשא". ומה שהוא גובר על הדברים הרוחניים, הוא נקרא שיאכל טרף. כלל הדבר, הכתוב רצה לומר כי ישראל מעשיהם אלקיים כמו שראוי לאומה אלקית, וזהו "הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא". ודי בזה:

גבורת ישראל היא הגבורה בקבלת עול מלכות שמיים, ובקיום המצוות אשר כידוע מדברי הרמב"ן המקום היעודי לקיום המצוות והופעת הגבורה הוא בישיבת ארץ ישראל, ומתוך דברי הרב נראה כיצד כל הרעיונות הנ"ל עולים לתורה אחת: (אורות התשובה פרק טו, יא)

האומה שלנו תבנה ותתכונן, תשוב לאיתנה למכונות חייה כולם, ע"י מה שהאמוניות שלה, היראות שלה, דהיינו התוכן האצילי המקודש האלהי שלה, יתפשט, יתגבר, ישתכלל ויתאמץ. כל בוני האומה יבואו לעומק האמת של נקודה זו, ואז בקול מלא גבורה ועז יכריזו על עצמם ועל עמם בקול גדול: לכו ונשובה אל ד'. והתשובה תשובת אמת תהיה, והתשובה מכון גבורה תהיה, והתשובה תתן עז ותעצומות לכל הסעיפים המעשיים והרוחניים, לכל ההליכות כולן הדרושות לבנין האומה ושכלולה, ליקצתה לתחיה, להתעודדות עמדתה. העינים תפקחנה, הנשמה תזך, אורה יבריק, מעופה יתגדל, ועם נברא יקום, עם גדול עצום ורב, אור אלהים עליו וגדולת לאום לו, כלביא יקום וכארי יתנשא.

יה"ר שנזכה ונראה בישועת ה' ובנחמתו ובשמו נבוס צרינו במהרה בימינו!

יהיו דברים אלו להצלחת חיילנו, השבת חטופינו ורפואה שלמה והחלמה מהירה לכל הפצועים ולע"נ הנופלים. שבת שלום ובשורות טובות!

שבת עם כלביא

שוכב כ'אריה' על ארץ 'צבי' - כח השכיבה בזכות כח הקימה

אליעזר מן | רב בית הכנסת 'היכל משה' ר"ג

משל האריה והצבי

בדימוי של עם ישראל (שנמשלו לאריה) וארץ ישראל (שנמשלה לצבי) ניתן למצוא עומק נוסף. כפי שהזכרנו לעיל בזמן שישאל עושים את רצון ה' הם משולים לאריה. האריה זקוק לצבי לשם קיומו, כי הוא מאכלו והוא המחיה אותו, כך גם עם ישראל (האריה) זקוקים לארץ ישראל (הצבי) כי היא המחיה ומזינה אותם, ונותנת להם את הכח להיות כ'אריה'. וכדי שיזכו להיות בארץ ישראל, עליהם להתגבר "כלביא וכארי לחטוף את המצות, ללבוש טלית לקרוא את שמע ולהניח תפילין!"

וכך כותב אור החיים הקדוש (ויקרא כו, מג): "ציאת ישראל מארץ ישראל היא לסיבת מניעת התורה... כי לצד שאין תורה אין חשק לארץ בישיבתם בה". הקשר בין עם ישראל לארץ ישראל תלוי בחיבור לתורה - בלי התורה, הארץ לא יכולה להזין את העם. אין לעם ישראל יכולת להחזיק את הארץ מפני האויבים שקמים עליהם. אבל קיום התורה והמצוות הם שהופכים את ישראל ל'כלביא' שרובץ בארץ ואי אפשר להקימו ממנה.

דווקא בגלל שעם ישראל קמים בזריזות לעבודת ה' וממליכים את ה' במעשיהם, לכן הם זוכים לרבוץ על הארץ בלי שאף כוח יזיז אותם.

זהו חוק רוחני עמוק: מי שמכיר באדנות ה' ומקיים רצונו בזריזות, זוכה לביטחון ויציבות מלכותית. הכוח להתנגד לכל הלחצים החיצוניים ("מי יקימנו") נובע דווקא מהכניעה הפנימית והזריזות בעבודת ה'.

הכרת האויב - עצת בלעם

בלעם מזהה נכונה את מקור הכוח הזה של עם ישראל. הוא מבין שכל עוד עם ישראל מחוברים לתורה וזריזים בעבודת ה', הם בלתי מנוצחים - "מי יקימנו". לכן הוא מיעץ לבלק שהדרך היחידה להכשיל את ישראל ולמנוע מהם לרשת את הארץ היא על ידי שיחטיא אותם וירחיק אותם מהתורה. אך עם ישראל בתכונתם הפנימית הם כ'כלביא', שגם שנראה רדום מן המצוות, הוא יודע לקום ולהתגבר כלביא וחוזר ועובד את בוראו!

בברכתו של בלעם את עם ישראל, הוא מדמה אותם פעמיים ללביא ואריה. כשמתבוננים בפסוקים מגלים סתירה לכאורה ביניהם, מצד אחד כתוב: "כָּרַע שָׁכֵב כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא מִי יִקְיָמֵנו" (במדבר כד, ט) - ה'לביא רובץ ואי אפשר להקימו. מצד שני כתוב: "הָרִיעַ כְּכָלִיבִיא יָקוֹם וְכַאֲרֵי יִתְנַשֵּׂא" (במדבר כג, כד) - ה'לביא בהחלט קם ומתרומם!

רש"י פירש שקימתם של ישראל כ'לביא' היא לעבודת ה': "כשהן עומדים משנתם שחרית, הן מתגברין כלביא וכארי לחטוף את המצות, ללבוש טלית לקרוא את שמע ולהניח תפילין".

אך יש להקשות, אם ישראל כל כך זריזין, למה בפסוק ט' - כרע שכב כארי, הוא מדמה אותם לאריה שרובץ ואי אפשר להקימו? ומהי ההדגשה של השכיבה?

העצמאות הרוחנית

התשובה טמונה בהבנת טבעו של האריה. האריה הוא עצמאי בדעותיו, כמו מלך. אי אפשר להקים אותו כשהוא לא רוצה, אבל כשהוא מחליט - הוא קם מעצמו בכוח עצום. כך עם ישראל דבקים במטרה - לעבוד את ה', וכשהם עובדים אותו אי אפשר להזיזם מרצונם לעבוד אותו, כפי שמובא ברש"י, וכפי שמובא בזוהר (ויחי אות תקעח): "כְּאַרְיֵה: דְּאִיהוּ תְּקִיפָא. וְכָלִבִּיא: דְּאִיהוּ תְּקִיפָא יְתִיר, כִּךְ יִשְׂרָאֵל תְּקִיפִין אִינֵן דְּבָנֵי עֲלָמָא עֵעֵכוּם, מְפַתִּין וְדַחְקִין לוֹן, וְאִינֵן קְיָיִסִי בְּדַתִּיהוֹן וּבְנִימוּסִיהוֹן כְּאַרְיֵה וְכָלִבִּיא".

פירוש הסולם לזוהר: "כאריה, שהוא גבור. וכלביא, שהוא יותר חזק מאריה, כך ישראל גבורים הם, שבני העולם, עובדי עבודת כוכבים ומזלות, מפתים ולוחצים אותם, והם עומדים בדתם ובמנהגיהם כאריה וכלביא".

מכח הדבקות של עם ישראל בה' ובתורתו, כשהם יושבים בארץ ישראל אי אפשר להקים אותם ממנה, כמובא במדרש אגדה (בלק פרק כד, ט): "כרע שכב כארי. שיפול כארי על כל העמים, אחר שיכבשו את הארץ לא יבואו שאר עמים שיוציאו אותם מארצם, הוי כלביא מי יקימנו".

זהו כח העמידה והיציבות - עמידה איתנה בערכים, בדת ובמנהגים, גם מול לחצים ופיתויים חיצוניים.

שבת עם כלביא

ב"ה

עם הקם כלביא לנצחון מוחלט / הרב נדב שיף, ישיבת אפיקי דעת שדרות

הסופית, כך גם בעקבתא-דמשיחא ישראל לא יוכל לשקוט כנגד אויביו המבקשים לשעבדו, וילחם עד הבירור האחרון של כל בחינות הקדושה שצריכות להתברר, לפדות את כל ניצוצות החיים הישראליים שנטעמו בגוים, להעלות אותן אל הקדושה, כאריה לשתות את דם החללים - את אותה הבחינה הפנימית-נפשית שמחיה את כל התרבות החלולה של האומות, להעלותה אל שורשה שבקדושה, ובכך להמית סופית את הטומאה, ובלע המוות לנצח, ובתקומתם השלמה של ישראל יתגלה כי ה' אחד ושמו אחד [ע"פ אוצרות רמח"ל].

ומחמת שזהו השורש האמיתי של מלחמתנו קרואים אנו בבית המדרש להפיח רוח של קדושה במחנה, להודיע בגאון ולהטמיע את כח קדושת החיים הישראליים, את גבורת חסדנו וכמיהתנו לטוב, הצורה האריאלית הנשמטית שמקורה בצורת האריה העליון [ע"פ הקדמה לריש-מילין, ואגרת תתצו'], ועל-ידי כך גוי צדיק ככפיר יבטח בדרכו ויתמלא עוז לעשות את מלחמת הטוב ברע [ע"פ משלי כח, א']. תהילים לז, ג', ובכך - ורק בכך - יקום ויתנשא העם, וינצח וישליט את ערכי הקודש בעולם!

בפרשתנו מתוארת הגבורה של האומה הישראלית במלחמותיה, בזמן זריחת ישועתה ויקיצת תחיתה [ע' ילקוט מדרשי תימן]: "הן עם כלביא יקום ויכארי יתנשא לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישפטה". מלחמותיהן של ישראל מיוסדות על התגברות הקדושה והופעתה בעולם בהכנעתה את כל חילות הטומאה והרוע העולמיים, כל הצד הגלוי והפשוט של הלחימה הוא רק הביטוי לשורש הפנימי של המאבק, המאבק על שלטון המגמות הרוחניות-תרבותיות בעולם בין ישראל לאומות-העולם, כל כח עמידתן של האומות המתנגדות לישראל קיים רק מחמת שלא התבררה לחלוטין קומתם השלמה והאידיאלית של ישראל, יונקות האומות את כוחן מאותן מניות חיים - שפע של חיים הבא לעולם בשביל ישראל - שלא מומשו לצד הקדושה ונגזלו לצד הטומאה, גאוותן של ישראל שניטלה מהם ונתנה לנכרים [חגיגה ה:]: וכל מלחמה היא מלחמת על בירורי כוחות החיים השבויים בידי האומות המסואבות, על העז האלקי המצוי בשביה, "ויתן לשבי עז ויתפארתו ביד צר", ועד מתי עזר בשבי.

ובמלחמה האחרונה - מלחמת גוג-ומגוג - הולך ומופיע הנצחון המוחלט והשלם, כטבעו של הארי אשר לא פוסק מללחום כנגד הבא להתגרות בו עד הכנעתו

בִּלְק OUT

הַרְבֵּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹדְרֵיבְּרַג*

וּמִגְדָּל אֶהְבֵּתוּ
לֹא מַחִיאוֹת פְּפִים וְקֶהֱל
לְהַצֵּלְתוּ
שׁוֹלֵחַ אֱלֹהֵיהֶם מִלְּאֲכִיו לְפָנָיו
לְהַשְׁבִּית אוֹיֵב וּמִתְנַקֵּם
הַבָּאִים עַל בְּנֵיו

וּכְמִאֲז וְעַד הַיּוֹם
מִקְרֹב וּמִרְחֹק
הוֹפֵךְ הוּא קִלְלָה לְבִרְכָּה
וְהַבְּכִי עוֹד יִהְיֶה לְצַחֲקוֹ

אֵי נָשִׁים
מִעֲבֹר לְהָרִי הַחֲשָׁךְ
עוֹמֵד לוֹ בְּלָעַם
וְאֵת לְשׁוֹנוֹ בְּעֶבֶר בְּצִעוֹ
חוֹתֵךְ, מוֹשֵׁךְ
לְקַלֵּל הָעָם

וְהוּא כָּלֵל אֵינֶנּוּ מוֹדָע
לְכָל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה
רַק יָמִים יִגִּידוּ
"זָכַר נָא" מִה הָעֵצָה
נִשְׁבָּקְשׁוּ רְשָׁעִים אָמֵר זֹאת
לְאַבְדָּה

מה מיוחד בקלוקל עצת בלעם?

כיצד מאורע זה מבליט את אהבת ה' אלינו?

ומדוע מה שקרה אז שייך גם למה שקורה בימינו?

*מופיע בעלון 'קרוב אליך' השבת

שבת עם כלביא

פרשת בלק - עם כלביא\מלחמות ברזל

שחר בוצחק | רב גרעין תורני אפיקי אורות אופקים

השבת נפגשים עם אחד האויבים המסוכנים ביותר של עם ישראל- בדומה לגרעין האיראני שיכול להשמיד עם שלם במכה אחת:

רש"י כתב על בלק:

אמר, ראוי לו ליתן לי כל כסף וזהב שלו, שהרי צריך לשכור חיילות רבות, ספק נוצח ספק אינו נוצח, ואני ודאי נוצח:

אחד המשפטים המיוחדים ביותר בפרשה:

וַיֵּבֶא אֱלֹהֵינוּ וְהָיוּ נֶצֶב עַל-עֲלֵתוֹ, וְשָׂרֵי מוֹאָב, אִתּוֹ; וַיֹּאמֶר לוֹ בָּלָק, מֶה-דָּבָר ה' (כג,יז)

אויבינו הגדולים ביותר, מחכים למוצא פיו של ה'. הם יודעים שאין להם סיכוי כשהקב"ה איתנו.

במלחמה אחרת, יהושע נגד העי, קרב ראשון, מפסידים, 36 לוחמים נהרגים בקרב.

מהי תגובת יהושע?

וַיֵּצֵא, לִפְנֵי אֲנָשֵׁי הָעֵי. וַיִּכּוּ מֵהֶם אֲנָשֵׁי הָעֵי, כְּשִׁלְשִׁים וְשִׁשָּׁה אִישׁ, וַיִּרְדְּפוּם לִפְנֵי הַשָּׁעַר עַד-הַשְּׂבָרִים, וַיִּכּוּם בַּמֶּוֹרָד; וַיִּמָּס לִבְב־הָעָם, וַיְהִי לָמָּס. וַיִּקְרַע יְהוֹשֻׁעַ שְׁמֹלְתָיו, וַיַּפֵּל עַל-פָּנָיו אֲרָצָה לִפְנֵי אֲרוֹן יְהוָה עַד-הָעֶרֶב--הוּא, וְזָקְנֵי יִשְׂרָאֵל; וַיַּעֲלוּ עֹפֹר, עַל-רֹאשָׁם. וַיֹּאמֶר יְהוֹשֻׁעַ אֵלֶּה אֲ-דָנִי יְ-יְהוָה, לָמָּה הָעֶבְרִית הָעֵבֶיר אֶת-הָעָם הַזֶּה אֶת-הַיָּרְדֵּן, לָתֵת אֹתָם בְּיַד הָאֱמֹרִי, לְהֵאבִידָם; וְלוֹ הוֹאֲלֵנוּ וְנֹשֵׁב, בְּעֶבֶר הַיָּרְדֵּן.

מה קרה? ככה מנהיג מגיב? מתפרק? זה לא צפוי שיפלו חיילים בקרב? 36 זה הרבה, אבל לא המון.

בקרב גבעת התחמושת נהרגו 36 לוחמים. במלחמת העצמאות היו לנו 6,373 הרוגים, במלחמת ששת הימים 776 הרוגים, במלחמת יום כיפור 2,688 הרוגים.

אז מדוע העם והמנהיג קורסים ב36 לוחמים?

אלא יהושע יודע שאם הקב"ה איתך לחלוטין- כפי שהיה במדבר- לא ייהרג אף חייל אחד, ואם הקב"ה לא איתך- גם עם מיליון טנקים לא תנצח.

למעשה עם ישראל לא מתנהל לפי חוקי הטבע. אלא הצלחתו בכל תחום היא לפי רמתו הרוחנית, כמה גשם ירד, כמה מאגרי גז יתגלו לנו, כמה תבואה תהיה, וגם כמה חיילים ימותו בקרב.

צריכים להתאמן, וצריכים להילחם, זה רצון ה', אבל גדולי אויבינו יודעים שהצלחתנו היא לפי זכויותינו.

משה קינן, קצין בכיר בצה"ל, בספרו 'עם ישראל חי', סיפר על שיחה שלו עם קצין מצבא סינגפור שבא ללמוד מצה"ל: "כשהייתי חניך בקורס מפ"ם (מפקדי פלוגות יחידות מובחרות) זכורני, שבמקביל לקורס שלנו התנהל קורס נוסף, מקביל אלינו, די דומה בתכנון לקורס שלנו אך של קצינים מצבאות זרים, אשר מנהלים ממשק עבודה עם צה"ל. התיידדתי עם אחד החניכים מצבא סינגפור, קצין בדרגה של מפקד גדוד בשם "לי", בינינו נרקם קשר חם, שוחחנו רבות, התפעלתי מהידע שלו בתולדות המלחמות של כמעט רוב צבאות העולם, הוא זכר באופן מפתיע שמות של גנרלים, תאריכים מדויקים ותאור ניתוחי קרבות על בורים".

באחת השיחות הוא אמר לי: "אתה יודע, המטרה שאנו לומדים מורשות קרב וניתוחי אירוע, על מנת שנוכל להפיק וללמוד לקחים, וליישםם בקרבות שלנו במידה ונצטרך. כל ניתוחי הקרבות בצבאות העולם והניצחונות ברי הבנה, ומהווים עבורי מודל לחיקוי, אך עד היום אין לי שום הבנה ומושג איך אתם עם כל כך קטן הצלחתם במלחמות? מה אני יכול ללמוד מכם בדיוק - שסא"ל אביגדור קהלני הצליח לעצור עם 3 טנקים כ-140 טנקים סורים? שבשישה ימים הבסתם את: סוריה, לבנון, ערב הסעודית, לוב, מרוקו, ירדן, מצרים, עיראק? שאתם חיים במדינה קטנה כמעט 6 מיליון יהודים מוקפים מיליארד מאתיים מיליון מוסלמים? שאתם חיים עם יותר משישים התראות לפיגועים ביום?"

"מה בדיוק אני יכול ללמוד ממלחמת המפרץ", ממשיך הקצין הסינגפורי לשאול את קינן, "סאדם חוסיין מתקיף אתכם ב-39 טילי סקאד, הוא פוגע וכעשרת אלפים וחמש מאות דירות נפגעות במלחמה, ובמסמכי צה"ל מופיע שנהרג אדם אחד, מר איתן גרינוולד ז"ל. תגיד לי ברצינות כקצין אל קצין, אלו לקחים ומסקנות ניתן להפיק ממלחמות כאלו?"

לאחר שבלק שואל את בלעם: מה דיבר ה' בלעם עונה לו: הֵן-עִם כָּל־בְּלִיַּי יָקוּם, וְכִאֲרִי יִתְנַשָּׂא; לֹא יִשְׁכַּב עַד-יֵאכֹל טָרֶף, וְדָם-חֲלָלִים יִשְׁתֶּה.

ועל פסוק זה המלחמה שלנו נקראה.

הרלב"ג מפרש על ההמחשה של עם כלביא יקום:

רוצה לומר: מצד עוצם השגחת השם יתעלה בהם יקומו בגבורה נפלאה לכולות אויביהם במהירות, כמו הלבאי והאריה, שלגבורתם יטרפו תמיד ובזריזות גדול; כן זה העם לא ישכב עד יאכל טרף ודם חללים ישתה, כי השם יתעלה המשגיח בהם - לא תקצר ידו מעשות כל אשר חפץ.

שבת עם כלביא

לאחרונה זכינו שאין אחד שלא מכיר את הפסוק המיוחד הזה,

המלחמה באיראן הנקראת "עם כלביא" הביאה את הברכה של בלעם הרשע לכותרות. וכמו האריה שנראה ישן הרבה פעמים, כך אנחנו. עד הרגע הזה בו הכתר חוזר אל הראש, והמלכות מופיעה במלוא הדרה.

למלך החיות כידוע יש יותר משם אחד, ליש, שחל, כפיר, אריה.

אך יש שם אחד שמגדיר את האריה דווקא על פי בת הזוג שלו, לשם הזה קוראים "לביא". ליש אין "לישה" לשחל אין "שחלה" לכפיר אין "כפירה" אך ללביא יש. יש לביאה. שמעתי בשם הרב אבינבד אבוקרט שזה כל כך מתאים לקרוא למלחמה דווקא "עם כלביא" על שם הלביאות שמחזיקות את העורף, בשקט ובגבורה עצומה. יום יום שעה שעה. ואוי למי שמטיל כסותו בין לביא ללביאה בשעה שנזקקים זה לזה. עם ישראל, עם של אריות עם של לביאות, עם שנושא על ראשו כתר מלכות, גם אם הוא לא תמיד נראה כך מבחוץ. עם כלביא יקום אכן קם, השאר היסטוריה, והעתיד מזהיר יותר מתמיד.

לבא לאם ואבון

הילה גורנו

אשת רב קהילה בערד

הפעם הראשונה שלי בגן החיות זכורה לי היטב, בעיקר בגלל המפגש עם האריה,

או יותר נכון, חוסר המפגש איתו.

בכל הכלובים הייתה נוכחות מלאה של בעלי חיים, הולכים, קופצים, אוכלים, ואילו בכלוב האריות, לא נרשמה שום תזוזה. האריה רבץ על משכבו, ישן שנת ישרים.

האם לזה יקרא מלך החיות? היכן התעוזה, העוצמה והכח שאמורים לאפיין את מי שאמור לשאת את הכתר על הרעמה?

בפרשתנו פרשת "בלק" עם ישראל זוכה לקבל כאלו ברכות, ממש שפתיים ישק, מבלעם הרשע שרצה לקלל ויצא מברך.

אחת הברכות הידועות היא לא אחרת מ"הן עם כלביא יקום וכארי יתנשא"

עם ישראל נמשל ללביא, לאריה.

וכשמתבוננים על האריה, אפשר להבין קצת יותר את הכח המיוחד של עם ישראל.

עם ישראל יכול להיראות לפעמים ישן, חסר כח, חסר כתר.

אך יש רגעים, כמו אצל האריה, שהוא קם מתרדמת החורף שלו באחת, ומסתער בצורה מדויקת, חדה ועוצמתית על היעד. בגבורה גדולה בלי להתבלבל.

שלום וברכה,

בלעם על פי ה' מדמה את עם ישראל לאריה. מה מיוחד כל כך באריה שנמשלו אליו עם ישראל?

נוטים לומר כי הוא מאוד עוצמתי ויפה וחזק וכך זהו הביטוי לכח העוז של עם ישראל והגבורה שלהם כנגד כל אויביהם. אך נדמה שיש לדימוי לאריה עומק נוסף. האריה בפרשה מוזכר הן ביחס לכך שכשהוא כורע ורובץ מי יקימנו, והן ביחס לכך שכשהוא קם ומתנשא לא ישכב עד שישלים את מלאכתו.

כולנו מכירים את האריות בגן החיות השוכבים ורובצים רוב שעות היום וזו לכאורה מידה שלילית ומדוע בחר ה' לתאר בה את ישראל? אך נראה שזה מבטא את העובדה שמדובר במלך החיות. הוא אינו מוטרד ממה שמעסיק את שאר בעלי החיים כמו אוכל והישרדות מאויבים וכד'. הוא שוכב באין מפריע ובטוח בעצמו ללא כל חשש. רק כאשר מזדמן לפתחו אתגר משמעותי כמו אריה נוסף שנכנס לגזרתו הוא קם ומתנער כדי לגרשו.

כך גם עם ישראל. הם אינם מתעסקים ולא מוטרדים ממה שאומות העולם מחפשים כל הזמן: כסף, הנאות, אוכל וכד'. הם לא עושים מזה ענין גדול. אך כאשר מדובר בלחימה על העקרונות של הטוב והערבות בעולם עם ישראל מתנער להלחם ומנצח כי ה' איתו. מלחמותיהם של ישראל אינם על כבוד ושליטה או ממון אלא על יחוד ה' בעולם. זהו ביטוי למלכותיות של אריה.

בעזרת ה' נעשה ונצליח ונזכה בקרוב לקדם פני משיח

לבא לאם ואבון

מהמברך באהבה

הרב משה כהן, מיתר

שבת עם כלביא

בס"ד

פרשת בלק - שבת של ברכות / זיוה מונסונגו

מה בפרשה:

בלק חושש מבני ישראל. הוא שולח לבלעם שליחים ומבקש ממנו שיקלל את ישראל. הקב"ה התגלה לבלעם בלילה ושואל לפשר האנשים הבאים. בלעם משיב: בלק מבקש שאקלל את עם ישראל ומהקללות שלי מואב ילחמו ויגרשו את ישראל. הקב"ה אומר לבלעם לא ללכת ולא לקלל את ישראל כי עם ישראל כבר מבורך. **תראו איזה טוב ה' כמה הוא רוצה לברך את עמו - את בניו ובנותיו.** והברכות גדולות ועצומות. כל פעם שמנסה בלעם לקלל יוצאות ברכות. ובסוף הפרשה לצערנו בלעם מצליח להפיל את עם ישראל. הוא יועץ לבלק איך לגרום לעם ישראל לחטוא. ואכן עם ישראל נכשלים וחוטאים. הנשים המואביות מחטיאות רבים. זמרי בן סלוא הביא עמו את האשה המדינית והציג אותה לפני משה והעם. העם בוכים. בא פנחס לוקח חנית בידו והורג את זמרי יחד עם האשה המדינית וכך נעצרת המגיפה. **אנחנו צריכים להחזיק חזק את הרצון הזה של הקב"ה את הרצון לברך ואת הרצון להתברך!** הקב"ה העתיר עלינו כאלו ברכות עצומות ולעיתים אנחנו נופלים לשיטים... שנזכה שהברכות יהיו שגורות בפינו גם אם מישהו פגע בנו ויש כעס גדול בלבנו עדיף לברך אותו במקום לקלל בטוחני שהברכה שתברכו תחזור אליכם בכפלי כפליים!!!

"...הָן עִם לְבָדָד יִשְׁכֵּן וּבְגוֹיִם לֹא יִתְחַשֵּׁב."

ההבטחה האלוקית על ידי בלעם היא, שעם ישראל ישכון בדד לבטח רק בארץ ישראל. (חזקוני) הם לבדם שוכנים

ואין שום אומה יכולה להם שהרי בוראם הבטיחם להושיבם לבטח ואין אומה שתתגבר עליהם. מההבטחה זו נישא תפילה לאל הטוב שיצליח דרכנו במלחמה והחיילים שלנו יצליחו להפיל חללים רבים מקרב שונאינו. ישובו השבויים בראש מורם וקומה זקופה ללא תמורה. על הפצועים נישא תפילה לרפואה שלמה לגוף ונפש.

שבת של ברכות עליכם ועל כל ישראל אמן